

La proposta de Constituïm (7): la nacionalitat

written by Joan Fonollosa | 21 de juliol de 2016

La nacionalitat és un element essencial en tot Estat. Qui la té, qui no, com s'adquireix, si es pot perdre o no, etcètera són elements essencials de la regulació de qualsevol Estat independent i per això els principis fonamentals sobre els que s'ha de basar la legislació corresponent consten a totes les Constitucions.

La proposta de Constituïm no una excepció, i l'article 13 regula que "es pot adquirir per naixement, filiació, adopció, matrimoni, residència o bé per opció", que són les possibilitats més habituals arreu del món. També indica que "els catalans d'origen no poden ser privats de la nacionalitat" i regula la possibilitat de "concertar tractats o convenis de doble nacionalitat amb tots els estats que reconeixin el principi de reciprocitat".

El punt 4 d'aquest article diu que aquest principi de reciprocitat no serà exigible quan es tracti de ciutadans d'altres estats "que tinguin nexes culturals i lingüístics comuns amb Catalunya", una disposició anàloga a les que la Constitució espanyola estableix respecte als països iberoamericans.

Tanmateix, potser el més significatiu en aquest aspecte sigui la Disposició Transitòria segona, que fixa qui serà considerat català d'origen al moment de naixement de la nova República. Aquesta disposició conté tres idees molt importants:

- Són catalans d'origen els que en la data d'independència tinguin la nacionalitat espanyola i el veïnatge administratiu català
- També ho són els ciutadans que en aquella data acreditin la

residència habitual legal a Catalunya per un termini superior a 5 anys

□ Tanmateix, els inclosos en l'apartat anterior que vulguin mantenir la nacionalitat espanyola poden renunciar-hi si la legislació espanyola fes incompatible la doble nacionalitat.

És a dir, que es facilita l'adquisició de la nacionalitat catalana als estrangers que portin 5 anys residint a Catalunya, tinguin o no l'espanyola i que tothom que tingui dret a la nacionalitat catalana pot conservar sense problemes l'espanyola, tret que sigui Espanya qui els negui aquest dret. Cal recordar que, d'acord amb la Constitució Espanyola (art. 13.2on), cap espanyol d'origen no pot ser privat de la nacionalitat espanyola; per tant els espanyols d'origen podran (podrem) mantenir les dues nacionalitats sinó fan cap tipus de renúncia. És clar que podria ser que l'estat espanyol modifiqués la seva Constitució per fer impossible la doble nacionalitat...

Alguns drets específicament lligats a la nacionalitat són que la majoria d'edat s'assoleix als 18 anys i es té dret a escollir on fixar la residència i a circular lliurement per Catalunya, i a entrar i sortir lliurement del país. Sense el seu permís, els catalans no poden ser expulsats, traslladats, deportats o extradits i en tot cas mai a un país on hom corri el risc de ser sotmès a tortura o qualsevol altre tipus de pena o tracte inhumà o degradant.

Pel que fa als estrangers, la Constitució els dona un seguit de drets específics: tenen dret a entrar, circular i residir a Catalunya sempre i quan respectin la Constitució i les lleis de la República. Poden participar en l'elecció dels càrrecs públics locals, en aplicació del criteri de reciprocitat (recordem que els Tractats europeus obliguen a donar el dret de vot als ciutadans d'altres països europeus en les eleccions municipals) i no poden ser expulsats o extradits si hi ha perill que siguin sotmesos a tortura o altre acte inhumà o degradant.

Es reconeix també el dret d'asil a les persones que siguin considerades perseguits polítics, i els refugiats no poden ser expulsats o extradits a un país on siguin perseguits i lliurats a les autoritats d'aquest país.

Tot això, és clar dins del context general del respecte més absolut dels drets humans, que és un dels punts cabdals de la nostra proposta.

Podeu descarregar el text complet de la proposta en aquesta adreça

http://constituim.cat/wp-content/uploads/2016/05/Constitui%CC%88m_marca.pdf